

M INNESORD

ÖVER AVLIDNE PREDIKANTERNA

SAMUEL VETTASJÄRVI

* ISAK NIKU *

ISAK OLSSON-FORS KUOKSU

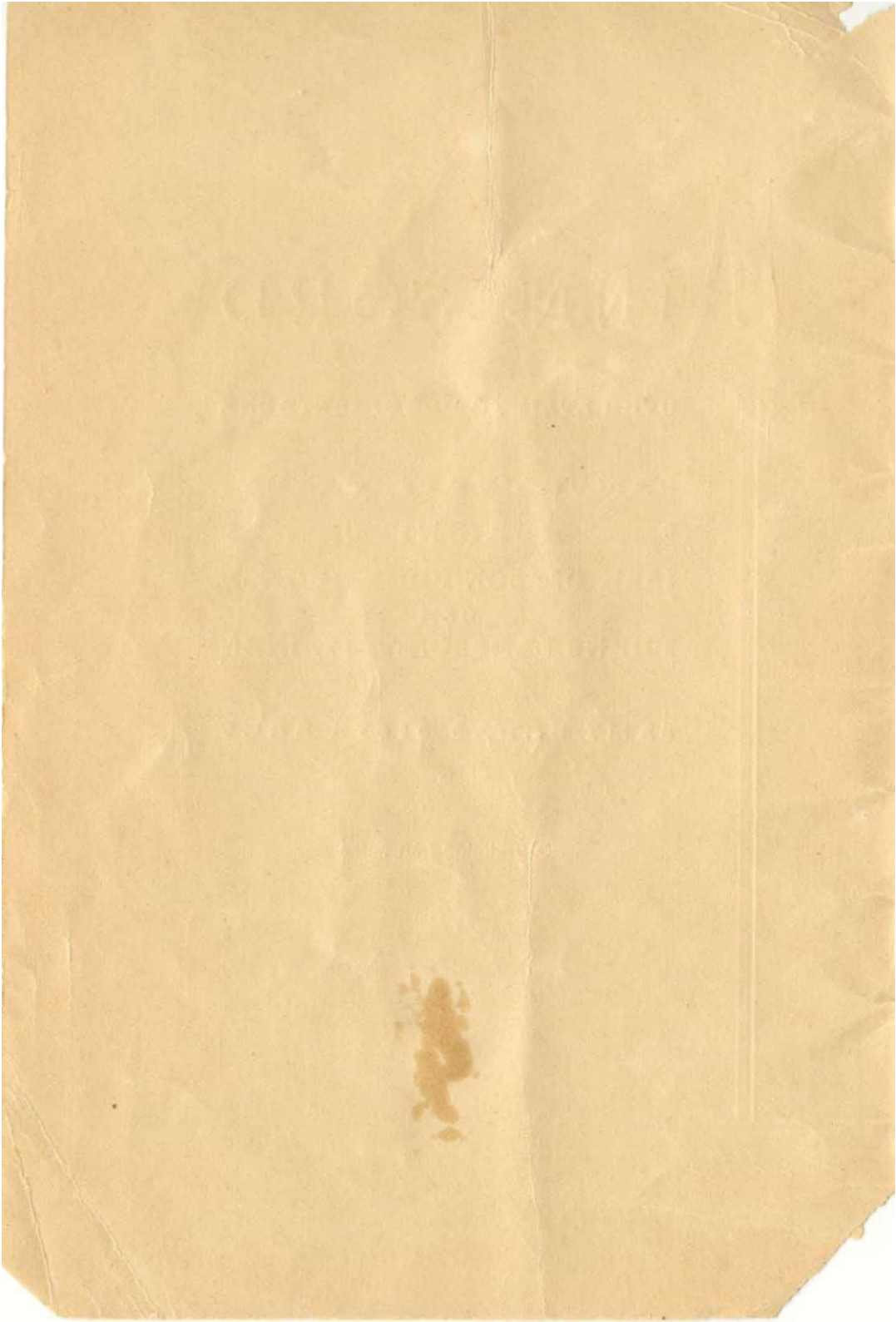
OCH

FRANS LARSSON-VETTAINEN

SAMT DERAS SISTA BREV

*

Översättning från finska

MINNESORD

öfver af lidne predikanterna

SAMUEL VETTASJARVI
ISAK NIKU
ISAK OLSSON FORS-KUOKSU
och
FRANS LARSSON-VETTAINEN

samt deras sista brev

Översättning från finska

Mikkeli 1936
Oy. Länsi-Savon Kirjapaino

Till minnet av Erik Samuel Johansson.

Och nu anbefaller jag Eder, mina bröder åt Gud och åt Hans nåds ord. som förmår uppbygga Eder och giva Eder arvet bland alla dem som helgade äro. Apg. 20 kap. 32 v.

Med dessa aposteln Pauli avskedsord stå vi i dag vid vår käre broder och trofaste arbetare, Erik Samuel Johansson från Vettasjärvi by, jordiska kvarlevor, vilken fick lämna denna sorgens och bedrövelsens dal den 9 dec. 1928, efter att hava levat här 68 år 9 månader och 20 dagar. För honom var det till glädje, men för oss efterlämnade tillsammans med maka, barn, predikanter och hela Herrens hjord till sorg och saknad.

Vi hava alla i detta livet morgon och afton, för en del tidigare och för andra senare, men det är den högsta frågan, hurdan ändalykt vårt liv har. Guds upphinnande nåd hade redan tidigt tagit fast honom uti hans trettonde levnadsår, då vaknade hans samvete och så blev han en stor syndare och fick bråttom att bekänna sina brott och bedja om förlåtelse för dem, såsom han själv kom ihåg denna tid, att fastän han var en gosse så kändes det, att ingen var så stor syndare som han. Så här tidigt begynte denne trofaste Herrens tjänares färd på salighetens väg, men när syndens makt ej vek bort. utan fienden lämnades till att fresta, så begynte denne yngling att strida med onda tankar så långt, att han kom till att samtycka till tvivel, varigenom han kom att förneka sin tro och när hans kristna föräldrar frågade, hur han orkar tro, så var svaret, jag orkar ej tro, ty han kunde ej förstå, att det var egenrättfärdighetsdjävulen, som ej medgiver, att en sådan människa, som är så ond, har rättighet att tro och med tron tillägna sig Jesus Guds Son till försvarare. Här blev för honom ett sådant tillstånd, vilket han ofta kom ihåg, ända till

sitt livs sista år, huru tungt ett sådant liv är. Om döden påkommer uti detta tillstånd är jag olycklig och gjorde beslut, att när samlingar bli, ej uppskjuta bättringen. Så kom Jonas Purnu andra året för att hålla samling, och då var denne yngling färdig att stiga upp från sitt fall, fastän det kändes tungt och ovärdigheten var stor. Men när han med tron fick mottaga Guds Son till försvarare, genom de kristnas vittnesbördsord, så uppfyllde Guds Sons kärlek hans hjärta, att det kändes så saligt, såsom himmelen var på jorden. Han var då i sitt fjortonde levnadsår. När denna stora nåd skedde hos honom, var det omöjligt för honom att icke säga något därom åt andra, nu behövde han påminna de otrogna, att taga vara på nådatiden. Och när detta naturligen fattiga barn begynte att bestraffa dem, så förkastade de ogudaktiga det med förakt, svordomar och hån. Såsom det för oss alla är känt och även beprövat, att det ej är lätt för kött och blod, att taga korset och gå för att efterfölja Jesus, så råkade även denne yngling så mycket uti liten tro, att han under sin uppväxttid inte förmodade vara så hjältemodig som han var ifrån början. Ändock bar denne yngling Guds Son så kär uti sitt hjärta, att han ej kunde samtycka till de ogudaktigas gärningar och leverne.

Men kommen till tjuuguårs ålder, blev det åter samling i Vetstjärvi och då fick han ny andakt och förnyade krafter uti tron och med denna större kärlek till sin egen och andras själar och så begynte han med kraft och förkrossat hjärta predika, så att den egna byns kristna blevo glada däröver, att Gud hade förutsett en predikant åt dem. Ofta kom han ihåg den tiden, då han uti sin andeliga barndom var tvungen att tala om kristendomen genom en stor andelig fattigdom och så stort oförstånd, att fienden skämde ut, så att han knappt vågade se på människorna. Men vi kunna av orsak vittna att när Gud redan tidigt hade utvalt honom till redskap uti detta dyrbara Herrens arbete, så var det och omöjligt för honom att draga sig undan, utan blev tvungen att fara och fick ej skåda på det naturligen svåra tillståndet, ty de gamla sjukliga föräldrarna och de yngre av barnen eller syskonen, skulle skötas i det lilla fattiga hemmet, därtill kom giftermål och mera omsorger och tiden var även i övrigt trång i avseende till ekonomien. Men

han sade ofta, att han inte hade den värsta fruktan för sitt livsuppehälle dä Gud hade givit honom gåvan att arbeta och därav få välsignelse av Herren. Men att han skulle få tillfälle att uti kristendomens dyrbara sak offra tid och egen- dom, tog han särskilt under de första tiderna skidorna och for till nästa by för att hålla bön och att tala om vägen och vand- ringen. När han hörde att Raattamaa var på väg till Lanna- vaara eller Vittangi, for han att möta honom och fick därige- nom tillfälle att mera följa och få ljus om huru han skall vandra och vara Gud behaglig, sammalunda när Jonas Purnu kom. När Johan Raattamaa och Jonas Purnu med andra, kände denne ynglings hjärta, uppmanade de honom att mera följa och predika och som deras efterföljare, trofasta vän och arbetskamrat var han uti många årtionden under deras lev- nadsdagar. När detta dyrbara Herrens arbete var på hans sam- vete, så var det uti all andelig fattigdom ett stort behov och ett noggrant tillvaratagande av det, som dessa av den Helige Ande högt upplysta Guds redskap lärde och undervisade, där det desto mer öppnade sig framför många faror och fiendens illfundigheter, vilken under alla tider har kommit emot den le- vande kristendomen.

Det ljus, som han redan tidigt fick, med den självupppoffrande kärleken uti Herrens arbete, vakande många sömnlösa nätter och särskilt då, när det begynte uppstå motgångar uti kristen- domen. När så de första arbetarna gingo till vila, vilka redan sade under sin tid; om vi haft tungt arbete så nog blir det, unga män för Eder, arbete och arbetsamt, så föll denna tyngd på honom, som hade blivit honom för tung, om inte Gud hade förutsett unga trofasta predikanter och detta var hans största tröst. Men såsom det varit förr, så även under denna kristen- domens tid, att fastän de första arbetarna med en stor lär- jungaskara samlats till att vila från sitt arbete, så hava de ej tagit med sig läran eller Guds kraft, utan den har lämnats till den församling, som först med smärta har blivit född genom Herrens Jesu blodiga mödor, till vilken denne trofaste Herrens tjänare förlitade sig fast och undervisade alla pånyttfödda barn att förtrösta därpå. Flitig var han till att läsa och rann- saka den Heliga skrift och andra kyrkofäders böcker, såsom

Luthers och Laestadius förenad med andra predikanter och uppmanade alla kristna därtill, genom sitt föredöme och sin lära, ävensom att inte den döda tron, egenrättfärdigheten och världsäran med den köttsliga friheten eller herrekristendomen skulle slippa till att fördärva Herrens hjord.

Uti hem- och familjelivet var han noggrann och omsorgsfull och Gud hade även rikligen välsignat det, så att barnen fullvuxna och uti sina bästa år, bära kristendomen uti sina hjärtan, varöver han glädde sig på dödsbädden, att barnen åtminstone äro kristna.

Nu har den rösten upphört att höras, som har ljudit i över 50 år här i nordanland. Nu har den hunden upphört att skälla, för vilkens skull så många vredgats och förtörnats och förkastat såsom ringa. Nu kanske alla hatare, bespottare, motsägare och beljugare glädjas över, att hunden slutat skälla. Kommen dock ihåg, att den rösten en gång skall kvälja Edra samveten, om ej här så i evigheten, men då är det försent. Med vilket samvete stån I fallna barn, på gränsen mellan tiden och evigheten, som med Edert fall bemödat och bedrövat den Himmelske Förbarmarens hjärta och även denne hädanfarne lärares hjärta blev så nedbrutet, att det kan vara möjligt att hans livsdagar därigenom blevo förkortade. Tagen vara på den dyrbara nådatiden innan det blir försent och det blir en evig skillmässa. Och Ni ungdomar, vad tror ni världens fåfänga och grannlåt hjälper, ej heller vällust och världsvänskap, när dödens vassa lie rör vid livstråden, då lämnas allt. Därför, Erik Samuels vänner och du kära maka med dina kära bara, varen förtröstade i Herren, din make och Eder fader sjunger tacksägelse uti den klara luften. Varen förtröstade i Herren Ni predikanter och arbetskamrater med Herrens hjord, fastän Eder käre lärares och väktares röst upphört att höras, så hava vi och ni det saliga hoppet, att när vi orka kämpa ännu en liten tid få vi möta honom med hela den från jorden friköpta skaran i Lammets bruds krona, genomskinligare och klarare än sollen. Mången kan trösta sig därmed, att snart löper min tid, allenast att jag behåller segern intill slutet, så suckar även många uti sin bästa ungdom, hur skall jag hinna fram. Därtill veta vi ej annat än taga Herrens apostels ord till tröst, när han

sade sitt sista farväl. Och nu anbefaller jag Eder, mina bröder åt Gud och Hans nåds ord, som förmår uppbygga Eder och giva Eder arvet bland alla dem, som helgade äro.

Vila nu uti en fast frid efter alla sorger och mödor, du trogne Herrens tjänare, till dess att din Frälsare uppväcker dig på den yttersta dagen. Bedjen alla kära bröder och systrar, att Gud käre Fader skulle stärka alla trofasta arbetares händer till hans utvalda skaras seger, under denna sista besökelsetid, på det alla salighetslängtande själar skulle ha ljus, så att de se vandra den smala vägen, som Herren Jesus har banat från Getsemane till Golgata, igenom fördärvets smädestad, så att när flyttningsdagen kommer, ni och vi får med glädje och trons frimodighet flytta till härlighet och salighet, dit en stor myckenhet vänner hava hunnit. Varen dock förtröstade i Herren och bedjen för mig, att jag lyckligen skulle hinna fram till fäderneslandets strand.

Parakka i dec. 1928.

Frans Parakka

med predikanterna och församlingen.

Samuel Vettasjärvis sista brev till Amerikas kristna.

Skrivet i Vettasjärvi den 19 april 1928.

Till kära bröder och trofasta Herrens vingårds arbetare, uti den förstfödda församlingen med andens enhet och kärlekens band ensinnigt förenade och uti en ande hopsmälta: Vm. Koppana, Simontaival, Tuomas Kuru med flera predikanter och arbetskamrater, med kära hustrur, barn och alla Guds utvalda där omkring.

Guds och vår Herres Jesu nåd och frid, vare och föröke sig med Eder ande, nu och till livets sista slut. Amen.

Härmed hälsar jag Eder kära bröder och systrar, där uti det fjärran Amerikas land och av hjärtats djup tackar Eder för allt kärlek och allt tjänande, för vilket den store gåvogivaren belönar Eder med lekamlig och evinnerlig välsignelse.

Jag tackar broder Koppana för det dyrbara brev, som jag längesedan fått. Friska äro predikanterna någorlunda till kroppens sida och utföra Herrens arbete och hålla samlingar och Guds ord verkar såsom förr. Men jag har plågats av hjärtfel sedan i fjol, fastän jag fördenskull har färdats och predikat, sistlidne sommar i Norge och denna vinter här i Svenska Lappmarken.

Ja ; genom många mödor är vårt livs inre gång, såväl kroppsligen som andeligen genom mödor, men uti den tron och det hoppet äro vi, att vi till aftonen uppnår fäderneslandets strand, när Jesus är uti den båten där Hans egna äro, fastän det ofta är motvind, men tillsammans med Eder kommer vi till samma fridens hamn, Amerikas bröder och systrar, fastän det är så

stora världshav och land emellan Eder och oss och fastän den sista tidens havsvågor stiga så höga, för människobarns stora fridlöshet och onöjdhet, såväl i naturligt som andeligt förhållande.

Ändock tror vi, att den store land och havs regeraren, led-sagar Eder och oss, med många tiotusenden, till den stilla strand, där vi får hålla bröllop omkring det oskyldiga Lammet, som har öppnat det stängda paradiset, tillsammans med den store syndaren, när ängeln Serubim stack svärdet i skidan och så öppnat vägen till nådestolen för oss stora syndare, fastän striden var blodig, förrän Han vann på långfredagen, där Hans brinnande kärlek övervann den rättfärdige Faderns rätt och vann seger över döden och helvetet, såsom skrivet är: „Du död var är din udd, du helvete var är din seger.“ Och sålunda äro vi på segers sida genom Lammets blod och genom deras vittnesbördsord, fastän partisinne och orätta läror hava gjort sitt arbete, tillsammans med den i sorglöshet drunknande världen, ändock hava de ej vunnit, ej heller finns deras plats mer i himmelen såsom skrivet är, ty ormen med sina änglar är utdriven från himmelen under de första Herrens stridsmäns tid uti denna kristendomens början, så intill nu.

Och vi veta att vara försäkrade därom, att många tiotusenden äro vakande och strävande i deras dyrbara tro, under alla fyra väder, vilkas plats är förfärdigat i himmelen, det bevittnar ännu försändelsebrevet och försändelsepredikanterna under den förflutna tiden.

Sålunda äro vi icke kära bröder och systrar ensamma, eller någon skogsflock men den gode Herden Jesus får, Som Han samlat till det enda fårahuset, med sina trofasta herdar under denna välsignade besökelsetid, för vilket tack vare den odödliga Guden nu och alltid och evinnerligen. Amen.

Intet nu något mera, men säger med Greta-Stina barn och omkringvarande utvalda hjärtliga kära hälsningar, först till Eder ovannämnda. Sägen våra kära hälsningar till alla predikanter, som i brevet omnämnes och åt dem som hälsade till oss. Slutligen försäkrar vi härifrån alla synder fel och tvivel förlåtna i Herrens Jesus välsignade namn, oskyldiga

och dyra försoningsblod, det kommen ihåg även i dödsstunden innan ögonen faller samman uti den sista sömnen.

Bedjen för mig kära, att jag lyckligen slipper till en salig strand. Skrivet med min egen hand.

Samuel Vettasjärvi,

med hustru *Greta Stina.*

Hjärtliga kära hälsningar från Frans Parakka och Isak

Niku med flera med hustrur. Sägen våra förenade kära hälsningar till engelsktalande predikanter och kristna. Sägen till Mikko Särkki kära hälsningar från Greta-Stina och mig. med tack för den gåva som han sände i ditt brev från Gäckle.

Till minnet av Isak Isaksson Niku.

Och nu se jag vet, att härefter fån I icke se mitt ansikte I alle, där jag framfarit haver och predikat Guds rike. Därföre betygar jag Eder på denna dagen, att jag oskyldig är för allas blod. Ty jag haver icke försummat, med mindre jag haver förkunnat Eder allt Guds råd. Apg. 20 kap. 25—27 v.

Herrens trofaste tjänare Paulus, säger med dessa ord för sista gången farväl åt Efeserna, när han skildes från dem och måste fara till Jerusalem. Han visste att där väntade honom motsägelser och förföljelser, men han predikar sig fri från allas blod och att de icke mer få se hans ansikte i denna värld.

Denna avskedspredikan var så tung höra, att hans kära lärjungar föllo gråtande om hans hals. Dessa ord kommer uti mitt sinne, fastän uti något annorlunda erfarenhet, då vi med saknadens sorg taga det sista farväl av vår käre broder och trofaste Herrens tjänare Isak Isaksson Niku från Masugnsbyn; församlade omkring hans jordiska kvarlevor, som med glädje fick sluta sina dagar på försändelseresa genom Finland i Uleåborgs stad den 5 maj 1929. efter att hava levat här i sorgernas land i 62 år 10 månader och 5 dagar.

Såsom vi alla stå inför den grymma ängeln, vilken borttager alla och för till det ställe där man för evigt måste vara, så är det för oss kristendomens bröder och systrar en viktig fråga, hurudan ändalyckt vårt liv har.

Redan i hans tidiga barndom begynte Guds ande verka hos honom, vilket han ofta påminde om i sina äldre dagar och då en kristen lappkvinna predikade åt honom, genomgick det hans hjärta som en blix, därtill hans kristna moders tårar, suckar och förmaningar stodo alltid framför honom och detta mera väckte hans samvete. Fastän han uti sin uppväxt kom till-

sammans med ogudaktiga och med dem utövade synd, ändock fanns på hans samvete denna anklagelse, olycklig är du i detta tillstånd, om döden kommer är du helvetets egendom.

Ofta när han var som bäst uti sin ogudaktighet måste han stanna och ädelmodig som han var, sade han till sina syndakamrater, dåligt går det för oss om vi fortsätta detta leverne. Dock fortsatte han detta liv, att han uppnådde en ålder av 22 år.

Under denna tid hade Gud berett unga predikanter i Lappmarken, nämligen Samuel Vettasjärvi och Isak Kuoksu med flera, vilka foro omkring och predikade i Jukkasjärvi och Gällivare församlingars byar.

När Samuel Vettasjärvi med Henrik Kangas höllo samling i Lainio, uppväcktes där en stor andakt och kommo så till Masugnsbyn där det icke på länge hållits samling och när de några dagar hållit samling uppväcktes en stor andakt. Där uppsteg även denne unge Isak Niku, under en stor ovärdighet och tung sorg, vilket han ofta påminde om, att det kändes så att ingen är så stor syndare som han. Men då han inte såg sig någon annan utväg, så måste han med tron taga fast av Guds löften, vilka predikades och bevittnades och när han fick nåd att genom tron mottaga syndernas förlåtelse, uppfyllde Guds Sons kärlek hans hjärta, att han ej kom ihåg något annat, utan ropade och predikade till andra otrogna att de skola taga vara på den dyrbara nådatiden. Sedan dess har det varit omöjligt för honom att låta bli tala om den stora nåd, som honom blev vederfaren. Så även Guds stränga rättfärdighet, som faller över alla ogudaktiga, att de skulle stanna i sitt syndalopp och tillvarataga den dyra nådatiden innan det blir försent.

Så började Gud sitt verk och beredde denne unge och ädelsinte man åt sig till ett välsignat redskap. Då han genom andelig fattigdom måste tala, var det även av stort behov att få lära av kristendomens äldste, såsom Johan Raattamaa, Jonas Pumu och Peter Fjälldahl med yngre predikanter. Hans vassa predikan vann snart de, som älskade honom och även de, som hatade honom, vilket är alla rätta Jesu lärjungars del av denna värld. När Raattamaa med flera äldste kände mäktiga gåvor och hans vassa förstånd, så även hans rätta andeliga ödmjuk-

het, så uppmanade dessa honom att färdas och predika, såsom han ock har predikat i 39 år med ett rent samvete och den Helige andes kraft, en trogen arbetare i Herrens vingård.

Förenad med Raattamaa med flera kristendomens äldste och efter deras dagar med yngre predikanter och församlingen, fortsättande detta dyra Herrens arbete, vilket de första arbetarna troget uträttade i flera tiotal år. Därför befanns han trofast och blev av den förstfödda församlingen sänd till utlandet, såsom till Finland, ända till Södra Finland med Isak Kuoksu år 1903 och därefter 9 särskilda resor. Så även till Amerikas Förenta Stater med Frans Larsson Vettainen år 1920 och andra resan med samme kamrat år 1926 samt en resa till Väst-Norge. I lappmarkens församlingars byar har han varit en outröttlig arbetare, predikande fullkomlig lag och evangelium.

Över våra mänskliga tankar var hans bortgång från denna jord. När han med Isak Kuoksu reste genom södra Finland, hållande samlingar på 14 olika ställen och på återresan i Uleåborg, där han predikade avskedspredikan, kände han krafterna avtaga och upphörde att predika och bad kamraten fortsätta. Gick därifrån med sin kära hustru och husvärdin till kvartret, dit läkare genast kallades, men inom en timmes förlopp kom hjärtförslamning och skilde honom bort från denna värld. Så nalkades vilodagen denne trofaste Herren tjänare.

Nu stå vi kära bröder och systrar med arbetskamrater omkring hans jordiska kvarlevor. Men i den tron att han icke medtagit läran och Guds kraft, ty den har lämnats uti den församling, som är född med smärta genom Herrens Jesu blodiga mödor och vilken styres med Kristi lag och förordning så att hjorden hålles tillsammans; till vilken denne trofaste Herrens tjänare fast förlitade sig och undervisade alla pånyttfödda barn att där vara förtröstade. Han var flitig att läsa och rannsaka den Heliga skrift med flera kyrkofäders böcker, förenad med predikanterna.

I hem och familjelivet var han noggrann och omsorgsfull. När han fick predikanter och kristna i sitt hus, var det hans största glädjehögtid. Ofta klagade han över sin skröplighet i sitt hem och sin by, men när han fick predikanter och kristna

under sitt tak, kunde han förenad med dem vara fri, om det blev skada för någon.

Nu har den rösten upphört att höras, som har ljudit så högt i Nordanland i 39 år, nu har den hunden slutat skälla, för vilket många har förargats, övergivit och ringaktat. Nu kan alla fiender, bespottare, motsägare och lögnare glädja sig, att den hunden ej mer skäller. Men kommen ihåg att denna höga röst skall en gång kvälja Edra samveten, om ej här så i evigheten och då är det försent. Med **vilket** samvete står Ni fallna barn vid tidens och evighetens rand, som med Edert fall bemödat och bedrövat den Himmelske Förbarmarens hjärta och även denna bortgångna lärares hjärta, som så mycket har ropat efter Eder. Tänken efter, då en väktare efter den andre tages till vila och Ni lämnas som får utan herde och blir till mat för alla bedrögare. Tagen vara fallna barn på den dyrbara nådatiden och vänden tillbaka innan det blir försent. Måtte ännu denne Eder käre lärares och väktares höga röst höras uti Edra öron, att icke evighetens mörka natt skulle upphinna Eder. Och ni ungdomar, vad tänker ni det hjälper Eder denna världens fåfänglighet och grannlåt, vad hjälper vällust och världsvänskap, när dödsängeln vassa lie rör vid livstråden, då lämnas allt.

Fastän vi nu kära bröder och systrar, med maka och barn, stå vid det sista farväl, så skola vi ej sörja såsom de, vilka ej hava något hopp. Och du kära maka Brita Johanna med barnen, varen tröstade i Herren, din make och Eder fader sjunger lovsånger i en klarare luft. Ni predikanter och arbetskamrater med Herrens hjord, varen tröstade i Herren fastän denne vår lärare och arbetskamrat och väktares röst har slutat att höras, har Ni och vi det saliga hopp, att när vi orka kämpa ännu en liten tid, så få vi möta honom med hela den av jorden friköpta skaran, i Lammets hustrus genomskinande krona, som är klarare än solens glans. Mången vän kan trösta sig därmed, att snart kommer min tid, allenast att jag förbliver på segerns sida intill slutet. Så suckar även mången uti sin bästa ungdom, hur skall jag nå hemmet när det är så många faror på livets väg. Men fridens Gud, som igenfört haver ifrån döda den store Fåraderden genom det eviga testaments blod, vår Herre Jesus. Han göre Eder skickliga uti allt

lo

gott verk, till att göra Hans vilja och skaffe uti Eder vad Honom tackeligt är, genom Jesus Kristus, vilken vare ära av evighet i evighet. Amen.

Så vila nu uti en fast frid, på alla sorger och beprövelser du trofaste Herrens tjänare, till dess att din Frälsare uppväcker dig på den yttersta dagen. För bli samlad du Herrens hjord under alla fyra vindar, ty du är kommen till Sions berg, levande Guds stad och den förstfödda församlingen, där stänkelseblodet och syndernas förlåtelse är. Var fri du friköpta hjord. Bedjen alla bröder och systrar att Gud käre Fader, styrker alla trofasta arbetares händer, till hans utvalda skaras seger under denna sista besöketid, så att alla efter salighet längtande själar skulle hava ljus, att de se vandra den smala väg, som Herren Jesus har banat från Getsemane till Golgata, genom fördärvets smädestad, att när förlossningsdagen nalkas, vi och Ni får med glädje och trons frimodighet flytta till den härlighet och salighet, dit så inånga vänner hava hunnit.

Varen tröstade i Herren och bedjen för mig och min familj, att vi lyckligen måtte landa på fäderneslandets strand.

Parakka i maj 1929.

Frans Larsson Vettainen.

Parakka.

Isak Nikus sista brev till Amerikas kristna.

Masugnsbyn den 12 mars 1929.

Kära er och trofaste arbetare i Herrens vingårds tunga och tryckande arbete, där i fjärran Amerikas land: Vm. Koppana, A. Simontaival, J. Humola, C. Eriksson, S. Johansson, Johan Muonio, Alex Ritola, F. Ward, Leo Labbestael med flera predikanter med kära hustrur barn och den dyra Herrens hjord av många tungomål, som andas en och samma Guds nåds friska luft med oss uti den förstfödda församlingens sköte, som under detta tidevarv först med smärta blivit född i Svenska Lappmarken och av brudgummen Jesu kärlek blivit fruktsam och genom en rätt biblisk försändelse utbretts väster, öster, norr och söder, uti vilkens sköte så många barn fötts i Europas och Amerikas land.

Guds nåd och frid föröke sig hos Eder. Med lyckönskan hälsar jag Eder i evigt och oförglömmeligt minne varande kära bröder och systrar, många kända till ansiktet av olika tungomål i Amerika. Av hjärtat tackar jag för dyrbara brev och försändelser, vilka vi med glädje mottagit, av vilket vi ser, att Ni verkar det dyrbara Herrens arbete och att Herrens verk har framgång, såväl bland finnar, som av andra tungomåls folk, vilket är glädjande för hjärtat. Ännu mer den stora välsignelsen att predikanterna ibland många tungomåls folk, genom kärlekens band äro i varandra och uti en undervisning förenade offrande den gåva, som envar fått av Herren, då förblir kristendomen tillhoppa av många språk och vacklande själar förbliva de bevarade i den rätta moderns famn, uti denna kraftiga förvillelsens tid. Troligen tillstädjer

Gud dessa förvillelsens tider, såsom lön för människors ohör-samhet och orättvisa, när de icke hava trott sanningen. Tiden synes nu sådan, att fienden släppt lös alla förförare, att färdas på land och hav, vilkas dom ej fördröjer eller förtappelse upphör, ty Gud har ej förbarmat sig över de änglar, som ej från begynnelsen förblevo; ty de skola få den förtjänta lönen. Men de väckta människobarn, som genom andelig orättvisa förvillas, till en död tro och falsk frid, där de förnöjas och med lögner stadfästas, så att den levande kristendomen blir orätt och den döda rätt. Så har denna världens huvudman fordom förvänt ögon och öron för sina trälar och med dessa ämnen bäst kunnat fördärva Guds arbete och det synes även under denna kristendomens tid, av alla orätta profeters predikningar och skrivelser, att det ej finnes något annat ont på jorden än den levande kristendomen, fastän världen brusar och sväller i sin ondska och med sina förtappeisens seder som ett öppet helvete. Men inte ser de andeliga detta eller tar saken till sitt samvete, så att de skulle straffa, men hyllar, för att få tack av hela världen och särskilt av de andeliga förbunden. O tider! O seder!

Men tack vare den store Korsbäraren, som med faderlig kärlek, mitt ibland detta förskräckliga mörker, för oss upplyst den smala vägen och bevarat detta stora och förunderliga ljus allt intill oss, så att vi ej såsom blinda behöver famla längs väg-garna, men få vara tröstade uti den klena hjord, som den store Korsbäraren har samlat tillhoppa och genom mångahanda beprövningar bevarat, så att det är många tiotusenden i Europa och Amerikas länder, som ej hava böjt sina knän för Baal och njuta en god samvetsfrid med rättfärdighet och glädje i den Helige Ande, uti den försmädade förstfödda församlingens sköte, vilket namn har varit till förtörnelse för hela den gudliga världen, men ljuvligt för de barn, som Förbarma-ren tvagit med levande vatten. Varen därför tröstade kära vänner i Amerika. Tron alla synder förlåtna, det giver och försäkrar vi härifrån i Herrens Jesu heliga namn och av kärlek utgjutna försoningsblod; kommen ihåg detta ännu vid dödsflodens strand. Och uti det hoppet äro vi strävande, att vi snart få komma tillsammans, om ej förr, så uti den stora

samlingen på andra sidan av den brolösa strömmen, där vi med en röst säga, Amen, Halleluja, evinnerligen, Amen !

Varen nu av mig med familj och byns kristna med hjärtlig kärlek hälsade. Predikanterna Kuoksu, Frans, Björkman med flera predikanter säga hjärtliga hälsningar till ovannämnda predikanter med familjer och hela Herrens hjord i Amerikas land.

Bedjen alltid för oss.

En ringa broder

Isak Niku.

Jag var ännu hemma när Augusts brev, Samuel avlidnes dödsåminnelse och julsamlingens brev kom, för vilket allt jag tackar av hjärtat. Nu blir det att på två dagar fara, om liv och hälsa är, till Finland. Min och Kuoksus hustru tänker följa oss jämte Kalle Toivonen.

Till minnet av Isak Olsson Fors-Kuoksu.

Jag har kämpat en god kamp, jag har fullbordat loppet, jag har hållit tron. Härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona, vilken Herren den rättfärdige domaren, skall giva mig på den dagen, men icke mig allenast utan ock åt alla, som älska Hans uppenbarelse. 2 Tim. 4: 7, 8.

Med en sådan känsla var den mäktige Herrens apostel, då han kände att stunden för hans hädanfärd nalkades, ty han fick lida mycket för sanningens bekännelses skull, såsom alla sanningens predikare hava fått detta till del från världen. Fastän i vårt tidevarv ha vi haft Guds stora nåd även däruti, att de kristna ha fått tjäna Gud fritt under överhetens beskydd, för vilket allt den treenige Guden vare tack.

Dessa Pauli ord kommo mig i sinnet då jag besökte den äldste Kuoksu, för att säga honom ett sista farväl vid hans dödsbädd och vid vilkens jordiska kvarlevor vi stodo, bröder och systrar i kristendomen, den 31 mars 1935 för att följa den äldste till hans sista vilorum. Många vänner upp till tusenden, hade församlats från många platser. Även Finlands kristna hade sänt predikanterna Joel Ahonen och Karl Luoma, vilka åtföljdes av K. Helenius med sin dotter Anna-Liisa. Av allt detta kom det till synes, att det lämnades mycket värnlösa barn även på dessa senaste äldstes gravar, vilka fälla sorgens och saknadens tårar. Ty ljudet av gråt och klagan var stor och bönen var, att hjälp och bevara oss käre himmelske Fader och den klena hjord, som Herren Jesus har samlat omkring sitt blodiga kors med stor möda och blodsutgjutelse.

Vi tro dock så ännu, att Israels Gud fortfarande lever och att Han kommer ihåg den ed, som han svurit med förfäderna

och styrker ännu de få arbetare, som stå i ett tungt arbete såväl i Europas som Amerikas länder.

Den avlidne var född i Pajala församling i Junosuando by den 6 dec. 1858 och avled den 18 mars 1935 efter att ha levat i dödlighetens land 76 år, 3 månader och 12 dagar. Sin barndomstid framlevde han i födelsebyn i sitt fattiga hem, där han icke hade timligt stöd, utan måste redan som liten tjäna främmande människor och på så sätt livnära sig. Redan som uppväxande pojke fattade han den levande kristendomen, men då han blev större förlorade han den dyrbara skatten genom fall, i vilket själatillstånd han många gånger var hårt betryckt till sitt samvete, som han själv ofta talade om. Sjuttonårig kom den avlidne till Kuoksu by. där han först en tid tjänade bönder innan han gifte sig. Men den hos vilken Gud redan tidigt har begynt sitt verk, har inte lätt att bära ett fallet själatillstånd och därför fick han redan 19-årig nåd av Gud att stå upp från sitt fallna tillstånd, för vilket han många gånger tackade Gud och alltifrån den tiden begynte han tala kristendom åt andra. Såsom kristendomens äldste alltid haft det till en hjärtesak, att den hos vilken de ha känt Guds gåvor finnas, ha de tagit vara på och uppmanat att predika och följa med sig, så också honom. Fastän det kändes omöjligt, särskilt under den andliga barndomens tid, såsom alla självkännande ha erfarenhet uti. Så har han följt de äldste, Raattamaa med flera i många årtionden och har blivit funnen trofast till att sändas av den förstfödda församlingen, inte allenast till lappmarksförsamlingarna, utan även till andra riken. Första gången sändes han till Finland år 1903 med Isak Niku och därefter 10 särskilda gånger, så och till Väst-Norge flera olika resor. Över hela den levande kristendomen har han uppoffrat sig till att hålla vård och omsorg, såväl muntligen som genom brev. Han var en mäktig försoningspredikant genom försoningsblodets kraft, vilket hans arbete bär vittnesbörd om, såväl i svenska Lappmarken som i andra riken. Ty han var ett kraftigt redskap i Herrens hand och där den andliga striden stod hetast, drog han sig icke undan. Därför var egenrättfärdighetsdjävulen genom många slags orätta läror, tillsammans med världens hop mycket vred på honom. Men han brydde sig

icke därom, ty denna kristendomens höga sak var så dyrbar för hans hjärta, att han i allt ville beskydda det dyrbara Guds verk, som kristendomens äldste arbetat på i många årtionden genom stor möda och med många tårar, ty världen har alltid stått emot sanningen. Men när Herren Jesus själv har stått i stridslinjen, så har hjorden förblivit bevarad och vunnit seger över sina fiender och det har tydligt blivit synligt att här är Immanuel, här är den, som Johannes i sin uppenbarelse ser strida och segra och slå sin hjords fiender med sin muns svärd.

I familjelivet var han mycket noggrann och omsorgsfull, av vilket har lämnats ett dyrbart föredöme till barnen och de omkringvarande, men än mera i andligt avseende, ty han var flitig att läsa och rannsaka den Heliga skrift samt Luthers och andra kyrkofäders skrifter, ty de voro dyrbara för hans hjärta. Gud hade välsignat hans äktenskap med 7 barn, vilka alla äro fullvuxna.

Hans sjukdom var långvarig varför han ofta besökte läkare, men det hjälpte ej honom, ty kroppskrafterna begynte så småningom avtaga och när han fick meddelandet om Frans Vetaïns död, tog han inte mera kläderna på sig, utan låg endast till sängs och bidade efter den saliga stund, då han skulle få flytta till den efterlängtade vilan, till evig glädje för sig själv, men för många tiotusenden till stor sorg och hjärtlig saknad. Ty många tårar har flutit från de rättfärdigas ögon under detta år i Europas och Amerikas länder, då så tunga prövningar mött den levande kristendomen och icke minst de hädanfarnes arbetskamrater, som hava lämnats till väktare för den klena hjord mot all fiendens makt under denna världens sista tid. Ty alla tidens tecken bära vittne därom, såsom Jesus säger, att havet och vågorna skola brusa och människorna på jorden skola försmäktas av förskräckelse och av väntan på det som skall övergå världen.

Nu har den klara stjärnan i nordanland flyttats efter att hava lycktat en lång och mödosam arbetsdag. Hans liv har haft en stor betydelse i världen, vilket hans arbete vittnar om, som han utfört förenad med andra predikanter i över 50 år. Fridfull var hans levnads afton, ty han slöt sina ögon i

den sista sömnen utan större dödssmärter, medan hans hustru — med vilken han kände sig lycklig i världen — och hans kära barn stodo vid hans dödsbädd, där de fingo se hans saliga bortgång från denna värld.

Må hans hädanfärd ännu påminna alla fallna och vårdlösa, att taga vara på den dyrbara nådens och besökeisens tid, så att en evig olycka ej skulle upphinna dem, ty många ha begynt i anden och lyktat i köttet. Så må och de ogudaktiga taga vara, vilka föra ett ogudaktigt väsende och icke frukta för evigheten och det fruktansvärda ansvar, som står framför dem.

Vila nu i frid du trogne Herrens tjänare, till dess att överängelns röst och Guds basun ljuda och vi alla samlas tillsammans till den fullkomliga glädjen för att njuta den salighet, som intet öga har sett och intet öra hört och som ej uppstigit i någon människas hjärta, men vilken Gud berett åt dem, som älska honom. Var fri du friköpta hjord under ailla fyra vindar och du älskade maka och Ni barn och alla arbetskamrater i det välsignade Herrens arbete. Må vi trösta oss därmed, att vi snart mötas i den nya luftens klarhet, där vi med en röst säga, amen, halleluja för evigt. Vita äro dina kläder du välsignade Lammets brud, tvådda och renade i Lammets blod, för vilket den odödlige Guden vare tack och lov nu och i evighet.

Bedjen för mig och för alla Herrens tjänare, att Gud käre himmelske Fader, som är rik på håvor, skulle giva alla trogna arbetare visdom och kraft till att försvara den kläna hjorden med andens svärd och Herren Sebaots kraft.

Detta har jag skrivit till den käre äldstens och arbetskamratens minne.

Gällivare den 25 mars 1935.

Viktor Björkman.

Kuoksu äldstes sista brev till Finlands kristna.

Kuoksu den 13 april 1933.

Tag får härmed nalkas dig älskade broder och trofaste arbetare i Herrens vingård tunga och mycket tryckande arbete. Jag hälsar och tackar dig hjärtligt, broder Anders Holm och för våra hjärtan glädjande färska oljesträdets löv, som jag fick mottaga i går kväll då jag kom hem. Vi ha tillsammans med broder Frans varit till Pajala, där man ej har behövt oss förut, men nu fingo vi kallelse från två personer och vi besökte dem och dröjde där i fyra dagar. Grids ord verkade, så att många män och kvinnor bådo om förlåtelse för att de hava trott lögnen och talat ont om oss. Den ene av de män, som kallade oss, vann sin hustru från fall och fick en stor glädje. Vi lämnade dem i Guds och Hans nåds beskydd i det hoppet, att Gud käre himmelske Fader giver sin välsignelse därtill.

Det var dyrbart att få nyheter från Finlands stora loge, vilken Herren håller på att rensa med stor kraft, som vi sågo även på vår senaste resa då vi voro där ibland Eder. Det var saligt att se, att Gud hade kunnat få så mycket avskilt från världens stora agnhög, inte endast gamla utan även unga, vilka logrensaren har fått åtskild från den stora agnhögen genom hjärtats och sinnets förändring. Vi bedja den himmelske Fadern genom vår Herres Jesu nåd, att gränsen skulle förbliva öppen mellan den levande och den döda skristendomen, mellan de sorglösa och korsbärarna. Om och Jesu kors är tungt att bära, så har dock Jesus sagt, „Mitt ok är ljuvligt och min börda är lätt." O, vad mycket lättare det är. att en liten tid bära Jesu kors i världen än syndens börda i tiden och helvetets kval i evigheten. Ack kära bröder och sy-

strar, att vi hava funnit den väg, som leder till livet, vilken ingen finner med sitt förstånds ljus, som är månsken. Vid det ser man nog den breda vägen, som för till förtappelsen och på vilken hela mänskligheten vandrar, men den vägen, som leder till livet är så smal, att där ej finnes mer än en människas spår. Till de spåren skola ännu de sista ledas, till att efterfölja Herrens Jesu blodiga spår från örtagården till Golgata berg, vilken väg leder genom prästgården i Jerusalems bespottelsestad till rådstugan, där domstolen är och där den oskyldige dömes till döden. Följ nu din Konung du Sions dotter, Honom, som är klädd i purpurmantel och krönt med en törnekrona, vilkens taggar hava stungit oräkneliga sår i Jesu heliga huvud, från vilket det oskyldiga blodet flyter nedför de heliga kinderna. Skåda detta så nära med din tros ögon, så att Förbarmarens sår förkrossa ditt syndiga hjärta och följ så Honom till Golgata berg där Han lyftes upp mellan himmel och jord, såsom Han förut sagt: „När jag bliver upphöjd från jorden skall jag draga alla till mig." Alla blodhundar och Hans kors fiender äro glada över att få på läppja hans blod men de galileiska männen och kvinnorna stå med ett bedrövat och lödande hjärta. Där står Maria Magdalena och Maria Jesu moder. Där går ett svärd genom modems själ, där tager stödet i denna världen slut, då Jesus giver upp sin ande och lutar sitt huvud mot sin egen axel. En sådan dödsbädd har vår Herre och mästare. Må denna längtan nu draga Eder och oss till uppståndelsens fält och till himmelfärdsberget, så att vi genom ängeln få Jesu löfte om sin ankomst. Han förbjuder dem att gå från Jerusalem och befäller dem att vänta till dess den femtionde dagen fullkomnas, då de bliva beklädda med kraft från höjden. Så tro vi kära bröder och systrar, att alla Guds löften äro uppfyllda för dem som tro. Och så tro vi att också det sista löftet uppfylles, då även vi med avseende till åldern stå på gravens brädd. Ofta komma de vänner i minnet, som hava farit före oss. Hur mycket bättre hava icke de, som nu få säga: „Du död, var är din udd"? Döden kan icke längre skrämja dem, som hava övervunnit den.

Framför nu broder, hjärtliga hälsningar till Ville Niemi-nen med hustru och barn från mig, min hustru och mina barn.

Jag hörde av broders brev, att han är sjuk, han må väl ej lämna Eder och oss. Vi kunna ej annat än bedja, att Guds vår käre himmelske Faders vilja måtte ske.

Framför till alla predikanter och alla kristna mina kanske sista hälsningar och var broder med hustru och barn först och sist hälsad med hjärtlig kärlek från mig, min hustru och våra barn, samt byns kristna. Bedjen för mig och för oss alla, att också vi med Eder skulle hinna fram. Farväl kära bröder och systrar med dessa ord, att synderna äro Eder och oss förlåtna i vår Herres Jesu namn och dyrbara försoningsblod.

Detta tecknar med egen hand, Eder ringa broder på livets smala väg.

Isak Olsson Fors-Kuoku.

Till minnet av Frans Larsson-Vettainen.

Och många de, som under jorden sova, skola uppvakna, somliga till evigt liv, somliga till evig försmädelse och blygd. Men lärarna skola lysa såsom himmelens sken; och de, som många undervisa, till rättfärdighet, såsom stjärnor i evighet. Dan. 12: 2, 3.

Med ledning av dessa ord, som den mäktige Herrens profet har talat under sin tid, då han i Anden skådade de höga ting, vilka delvis ännu äro fördolda för oss så länge vi bära denna syndens kropp, i vilken vår ande suckar och bidar efter den stund, då vi får slippa hädan. Så få vi med saknad omtala vår käre broder och Herrens trogne tjänare Frans Vettainens hädanfärd från detta dödlighetens land, vilken käre broder vi följt till det sista vilorummet den 24 februari 1935.

Mycket vänner och arbetskamrater hade församlats från alla Lappmarkens församlingar så och från Kalix och Luleå. Finlands kristna bevisade sitt deltagande genom brev. Med stor hjärtesorg och längtan stodo vi kring den avlidnes jordiska kvarlevor. Mången arbetskamrat och kär lärjunge klagade tungt, att varför gjorde Gud så, men ingen av oss fick något svar. Vi trodde att vi skulle få behålla honom en längre tid ibland oss, sedan han tillfrisknade från sin sjukdom för två år tillbaka, men så var icke Guds vilja; ty ho haver känt Herrens sinne, eller ho haver varit Hans rådgivare? Men Han har förutsett en bestämd tid för oss var och en när vi skall fara hädan och ser inte på, hur många värnlösa barn, som lämnas till att fälla sorgens och saknadens tårar på deras grav.

Den avlidne var född den 12 augusti 1873 och avled den 8 februari 1935, efter att hava levat i detta dödlighetens land 61 år, 5 månader och 26 dagar. Under sin barndomstid i början av sitt andra årtionde, fick han kristendomen under Raattamaa äldstes samlingar i Parakka by. Denna dyrbara skatt bevarade han under sin uppväxttid, men kommen till mogen ålder var han tvungen att fara från det fattiga hemmet ut i världen för att finna sin timliga utkomst och där gick det för honom som för många andra ynglingar: han föll ifrån sin tro. Men han orkade inte länge bära detta tunga själätillstånd, ty Guds andes röst påminde alltid i samvetet, att om döden upphinner dig i detta tillstånd, så är du olycklig för evigt. Därför kunde han inte länge förnöta sin tid under syndens utövande, utan fick redan som tjugoårig den nåden av Gud, att han kunde stå upp från sitt fallna tillstånd. Ty Gud hade förutsett honom till ett utvalt redskap till det dyrbara arbete, som han utfört trofast allt intill sin död, fastän han nog försökte som så många andra, som ha en rätt självkänedom komma undan för egen ovärdighets skull. Men kristendomens äldste vilka kände hans höga gåvor, tryckte honom till kristendomens arbete Och så begynte han redan från ungdomen följa med kristendomens äldste : Raattamaa, Jonas Purnu, Jöns Mäntyvaara, Peder Olsen-Fjeldahl, Samuel Vettasjärvi, Isak Kuoksu med flera, vilka nu hava gått till vila med många av sina lärjungar.

Denne Herrens trofaste arbetares verksamhet var känd över hela den levande kristendomen, så vitt som den har utbredd sig genom ett bibliskt försändelsebestyr, ty den förstfödda församlingen i svenska Lappmarken hade funnit honom som en trogen medlem till att försända ; varför de kunde sända honom, icke allenast till svenska Lappmarkens församlingar, utan även till andra riken, till Norge, Finland och ända till Amerika.

Första gången blev han sänd till Öst-Norge år 1920 med sin kamrat Björkman och samma år till Amerika med Isak Niku. Andra gången till Öst-Norge år 1922 med Björkman och tredje gången år 1923 med samme kamrat. Andra gången till Amerika år 1926 med Isak Niku och tredje gången år 1930

med sin kaanrat Björkman, då de reste över hela Amerika till Stillahavskusten. År 1932 gjorde han en resa till södra Finland med Kuoksu-äldsten och Björkman. En fjärde resa gjorde den avlidne till Öst-Norge år 1934 med samme kamrat som förr. Flera olika gånger besökte han Väst-Norge och sist var han på försändelseresa med Björkman i Luleå och Kalix församlingar, under vilken resa han insjuknade och fördes till garnisionssjukhuset i Boden, där han låg i 6 veckor, men man kunde ej bota honom, ty det var honom en sjukdom till döds och då läkaren sade, att han inte kan leva mer än högst två månader, tog han emot detta meddelande med glädje, så att läkaren storligen förundrade sig över den stora frimodighet och det stora lugn, varmed den sjuke tog emot det tunga budskapet. Han blev dock så **pass** återställd, att han fick komma hem till sin kära maka och sina kära barn, vilket var dyrbart, att han fick tillbringa sina sista veckor i sitt hem, om än mycket svag och hans anhöriga fingo stå vid hans dödsbädd och se hans härliga bortgång från världen. De sista ord han sade voro: „Nu slipper jag till Guds paradis.”

Den avlidne hade redan som ung ingått äktenskap, vilket blev lyckligt och Gud hade rikt välsignat äktenskapet även däruti, att alla efterlevande bara stodo vid faderns dödsbädd i den fasta tron, att de en gång få möta honom i Guds paradis. I familjelivet var han mycket noggrann och omsorgsfull och lämnade ett välsignat föredöme genom sin rena vandel såväl hemma som annorstädes där han färdades och vi tro att det har tryckts djupt i hjärtat hos arbetskamrater och lärjungar, som hava lämnats att gjuta sorgens och saknadens tårar på hans grav, flera tiotusenden i Europa och Amerika. Ty kärleken vänder aldrig åter, ändock profetiorna skola återvända och tungomålen skola avkomma och förståndet skall återvända, men kärleken når till andra sidan av dödsfloden.

Nu har den klara stjärnan i Nordanland flyttat till vila efter att hava lyktat en lång och mödosam arbetsdag, såsom skrivet är: „De skola vila sig ifrån sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.” Och som vi veta, alla bröder och systrar i kristendomen hur stor betydelse hans liv har haft. Gud hade

givit honom höga skapelsens nådegåvor och en stor andelig visdom i kristendomens tryckande saker, där han varit som redskap till flera tiotusendens själars salighet, av vilka en del gått till Guds paradiset, men en stor skara ännu är kvar här i tårarnas land.

Må ännu hans bortgång väcka alla vårdslösa och alla dem, som halta på bägge sidor, så ock från nåden avfallna och ogudaktiga, vilka hava ringaktat dessa höga redskap här på jorden. Ty den ene väktaren efter den andre tages till vila och de trofasta väktarne, som ropa vad tiden lider, bliva få. Tagen därför vara om Eder odödliga själ i denna dyrbara nåda- och besökelsestid, så att en obotlig olycka ej måtte ske, ty nu har den höga rösten upphört att höras, som har ljudit i fyrtio år.

Vila i frid du trofaste Herrens tjänare, till dess att din Frälsare uppväcker dig på den yttersta dagen. Och du kära maka och Ni kära barn samt alla arbetskamrater med Herrens hjord. Det är tillbörligt att i sörjen, dock icke såsom de som ej hava något hopp, ty en återseendets dag skall förvandla sorgen till glädje. Var förtröstad i Herren du klena hjord, i den förstfödda församlingens sköte och i andens enhet genom fridens band, under fyra väder. Snart samlas vi till det slaktade Lammets bröllop, där vi med en röst säga, Amen halleluja för evigt. Med det hoppet trösta vi oss under all längtan och sorg här i tårarnas land, alla vänner, som hava lämnats till en liten tid på vår kristendoms äldstes gravar. Bedjen kära bröder och systrar, för alla trogna arbetare, att Gud vår käre himmelske Fader, måtte stärka dem med sitt ords och sin Andes kraft under denna världens sista tid, till att ropa vad tiden lider, på det att efter salighet längtande själar skulle hava stöd och skydd i den församlings sköte, till vilken de blivit födda och att den smala väg, som Herren Jesus har öppnat från örtagården till Golgata, skulle förbliva öppen. Det är den väg, där icke ens den fåkunnige går vilse, men Herrens återlösta vandra efter den. Var fri du friköpta hjord, dina kläder äro vita du Lammets brud. Snart börjar den eviga bröllopsdagen, då vi få trycka samman våra bröst med hela den från jorden köpta skaran, med dem som vandra på evig-

hetens sköna strand och bär rättfärdighetens krona på sitt huvud och segerns palmer i sina händer. Dit hän suckar och vår ande från dessa trånga boningar.

Detta har jag skrivit till den kära broderns och trofaste medarbetarens minne. Bedjen för mig och min familj, att vi må lyckligt hinna fram till fäderneslandets strand.

Gällivare den 26 februari 1935.

Viktor Björkman.

Frans Vettainens sista *brev* till Amerikas kristna.

Skrivet på Garnissionssjukhuset i Boden den 1/1 1935.

Till käre bröder och trofasta arbetare i Herrens vingård:

Viljam Koppana och Matti Kinnunen, med Edra kära hustrur och de omkring Eder boende utvalda. Guds nåd och frid vare med Eder intill livets afton, amen.

Med lyckans och kärlekens hälsning hälsar jag Eder med några ord efter en lång tid. Jag har varit mycket upptagen av arbete i kristendomen, men under resa genom Kalix församlingar blev jag i behov av läkarevård och har genomgått svåra operationer. Det ser så ut i förhållande till mig, att mänskligt råd inte längre förslår, men den högste Läkare, som har makten såväl på jorden som i himmelen, Han vet vilket mål vårt liv har. Vi svaga stackare vandra här emot döden och evigheten och veta icke, vilken som är vårt livs sista stund.

Jag är här på sjukhuset med min käre son Samuel. Jag har varit här redan över en månad och har stort bekymmer om att få slippa hem till min familj. Ske dock i allt Guds vilja.

Jag bär Eder i minnet kära bröder och systrar i Amerikas land, såväl predikanter yngre och äldre, som hela Herrens hjord från Atlanten till Stilla havet i många tungomål och tillönskar den allra högste Gudens välsignelse åt det arbete, som är utfört med rena hjärtan i Herren och åt den försoningspredikan, som är predikad, fastän det har funnits många svårigheter. Även vi härifrån Europas land såsom Guds medhjälpare ha velat i stor enfald förena oss med Eder i det dyrbara arbetet, som icke har gått förlorat. Men det fordras att vi arbeta trofast allt framgent och ej tröttna.

Jag har fått brev från Matti Kinnunen hit till sjukhuset, för vilket jag tackar. Största delen av de kristnas brev från Amerika, för vilka jag tackar, är i mitt hem. Julsamlingen har gått mig förbi, men vi hålla på att vandra mot en annan samling och det har varit mitt huvudmål att upphinna den till aftonen.

Bröderna ha i julsamlingen, tillsammans med de kristnas skara, skrivit till Amerika. Dock med den skillnaden då den ene efter den andre av arbetarna få stanna vid dödsflodens strand, lämnas allenast ett framtidshopp, att Gud ångrar ej sin kallelse, hurudana prövningar även denna kristendom än måste genomgå, till dess att Guds ord uppfyllas.

Jag vill nu icke göra min hälsning längre genom detta brev, då ni får församlingens brev. Varen dock hälsade med dessa ord, att synderna äro förlåtna i vår Herres Jesu namn, i det oskyldiga och dyra blodet. Kommen ihåg det ännu på dödsflodens strand, förrän Edra ögon slutas i den sista sömnen. Tecknar Eder svage broder och medtjänare i Herren.

Frans Larsson Vettainen.

P. S. Jag hälsar med min egen hand alla trofasta Herrens tjänare hela landet igenom med Edra kära hustrur och barn.

Den samme.